

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

Tinc l'alegria de comunicar-vos que el Sant Pare em va rebre en audiència fa dos dies, el 30 de gener. Com d'altres ocasions, vaig anar a aquesta trobada acompanyat de la vostra pregària. En expressar-li els desitjos de fidelitat a Déu com a cristians, dels fidels i cooperadors de la Prelatura, li vaig assegurar un cop més la pregària constant de totes i de tots per la seva Persona i les seves intencions. El Papa, com sempre, es va mostrar molt afectuós: va agrair el servei que l'Obra presta a l'Església i em va encarregar que transmetés la seva benedicció als fidels i a les tasques apostòliques d'arreu del món.

Secundem-ne sempre els ensenyaments del magisteri, maldant d'oferir la nostra ajuda total a la Santa Mare Església. Visquem cada dia la realitat del *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*: estimeu molt el Pontífex Romà, i secundem la preparació per a l'Any de la fe que proclamarà dins d'alguns mesos, per créixer en aquesta virtut i arribar a molta gent.

La setmana anterior, amb la festa de la Conversió de sant Pau, va finalitzar l'octavari per a la unitat dels cristians. Donem gràcies a Déu pels progressos que a poc a poc, sota el guiatge de l'Esperit Sant, s'estan complint en aquesta direcció, i demanem al Paràclit que la seva gràcia es manifesti cada cop amb més eficàcia: que mogui els cors dels qui s'honoren amb el nom de cristians per tal que es compleixi l'anhel de Jesús en l'Última Cena: *ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te!*¹: que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu.

A l'Obra resem cada dia aquesta oració *pro unitate apostolatus*: així ho va disposar sant Josepmaria en els començaments mateixos de l'Opus Dei. I, al llarg dels anys, ens va insistir en la importància d'aquesta pregària, instant-nos a viure allò que resem. El nostre Pare desitjava ardentment que la súplica per la unitat de tots els qui creuen en Crist -més encara, de tots els homes- fora recolzada per l'afany de fer-la realitat, sobretot, en la pròpia vida.

Els nostres germans en la fe, els primers cristians, ens han deixat un ensenyament clar: *tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels Apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries*². Moltes vegades ens hem aturat en aquest resum de la història de l'Església primitiva: un text al qual recorria freqüentment el nostre Pare, fins al punt que el va voler gravar en el fris d'un dels primers oratoris de l'Obra; i de la mateixa manera va procedir al Pensionato, a Roma, quan va disposar que es pintessin aquestes paraules a la paret. Afirmava sempre que *l'esperit de l'Opus Dei és esperit de primitiva cristiandat*³, i ens impulsava a que, en tot moment, tractéssim de comportar-nos amb la coherència de conducta dels qui van obrir el camí de l'Església.

El papa Benet XVI, en comentar les característiques que **defineixen la primera comunitat cristiana de Jerusalem, com lloc d'unitat i d'amor**⁴, ha ressaltat que sant Lluç no es limita a descriure una situació ja passada, sinó que **ens ofereix això com a model, com a norma de l'Església present, perquè aquestes quatre característiques han de constituir sempre la vida de l'Església**⁵. Efectivament, la fidelitat a la doctrina dels Apòstols, la unió d'ànimes i de cors, la celebració de la Sagrada Eucaristia i l'assiduitat en la pregària constitueixen

¹ Jo 17, 21.

² Ac 2, 42.

³ Sant Josepmaria, *Notes de la predicació*, 23-IV-1963.

⁴ Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 19-I-2011.

⁵ *Ibíd.*

els pilars de l'autèntica vida cristiana, necessaris perquè l'Església realitzi plenament la seva missió en el món.

En aquest context de la pregària per a la unitat, vull referir-me concretament a la caritat que unia aquelles dones i aquells homes. Com refereix també sant Lluç, *la multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima*⁶.

La unió dels cristians és do de l'Esperit Sant, el qual hem d'implorar amb una oració assídua. Aquesta pregària ha d'estar, però, assaonada per la caritat. Convencem-nos, com afirma el Sant Pare, **que la nostra cerca d'unitat es pot realitzar de manera realista si el canvi es dóna sobretot en nosaltres mateixos i si deixem que Déu actui, si ens deixem transformar a imatge de Crist, si entrem a la vida nova en Crist, que és la veritable victòria. La unitat visible de tots els cristians sempre és una obra que ve de dalt, de Déu, una obra que requereix la humilitat de reconèixer la nostra debilitat i d'acollir el do (...). La unitat que ve de Déu exigeix, per tant, el nostre compromís diari d'obrir-nos els uns als altres en la caritat**⁷.

Sant Agustí va predicar que «la supèrbia engendra divisió, mentre que la caritat és mare de la unitat»⁸. Cal tenir consciència que cadascú porta dins seu el risc de la dissolució, perquè tots arrosseguem la tendència a encimbellar el propi jo, que s'alça com el major enemic de la unitat. No seria, per tant, instrument bo qui pensés egoïstament en ell mateix, qui es deixés dominar per l'orgull, qui no intentés desterrar les pròpies personals misèries. Per contra, la caritat sincera, sense fingiment, com recomana sant Pau⁹, estreny el llaç que manté i assegura la fraternitat de persones molt diferents entre si, sense menyscabar la legítima diversitat d'idees i actuacions temporals. Per això, el prec sincer per la unitat dels cristians ha d'anar acompanyat per l'exercici concret de la humilitat i de la caritat. **Assolir aquesta unitat i fer que romangui** -explicava el nostre Fundador- **és tasca difícil, que es nodreix d'actes d'humilitat, de renúncies, de silencis, de saber escoltar i comprendre, de saber noblement interessar-se pel bé del proïsme, de saber disculpar sempre que calgui: de saber estimar veritablement, amb obres**¹⁰.

En un cristià, el tracte amb tots aquells que troba en el seu camí mai no es redueix a mera cortesia o bona educació, sinó que fa palès l'Amor, amb majúscula, que Déu mateix vessa en els nostres cors. Per això, la caritat, l'afecte, no es limita a uns sentiments, encara que aquests intervinguin amb força en les nostres actuacions, ja que no som només esperit, sinó homes o dones de carn i ossos. Tanmateix, tots necessitem purificar els sentiments; d'una altra manera, allò que potser comença com un amor altruista corre el risc de convertir-se en fruit de l'egoïsme, cerca de la pròpia excel·lència, satisfacció desorbitada del propi jo.

En l'encíclica *Deus caritas est*, Benet XVI explica que **els sentiments van i vénen. Poden ser una meravellosa espurna inicial, però no són la totalitat de l'amor**¹¹. S'han de purificar, aconseguir que madurin mitjançant l'abnegació; només així el sentiment **es converteix en amor en el sentit ple de la paraula**¹².

⁶ Ac 4, 32.

⁷ Benet XVI, *Al·locució en l'Àngelus*, 22-I-2012.

⁸ Sant Agustí, *Sermó 46*, 18 (PL 38, 280).

⁹ Cf 2 Co 6, 6.

¹⁰ Sant Josepmaria, *Notes de la predicació*, any 1972.

¹¹ Benet XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 25-XII-2005, núm. 17.

¹² *Ibid.*

No hi ha altre model que Jesucrist. Per això, la caritat cristiana consisteix a estimar com Ell ens ha estimat: fins al lliurament complet del seu ésser al Pare, per amor i per a la nostra salvació. Ens ho va deixar com a testament a l'Última Cena: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres*¹³. En aquelles primitives comunitats cristianes hom va donar cos a aquest manament nou, fins al punt que els pagans comentaven sorpresos: «Mireu com s'estimen!»¹⁴.

La veritable caritat cristiana, participació d'aquella que vessava del cor del Verb encarnat, va amarada pel sacrifici, no cerca l'afirmació personal, sinó el bé dels altres, i es configura com una tasca que mai no cal considerar conclosa: necessitem aprendre a estimar, fixant-nos en l'exemple de Nostre Senyor, de la Santíssima Mare de Déu i dels sants que més han avançat a estimar Déu i al proïsme. Sentim la responsabilitat de començar i recomençar cada jorn, moltes vegades al dia, amb detalls petits de servei i de lliurament als altres -de vegades, en coses de més importància- que els altres potser no descobreixen, però que no passen inadvertits a la mirada del nostre Pare Déu. Recordem la insistència amb què el nostre Pare ens adreçava aquelles paraules del profeta: *discite benefacere*¹⁵, *apreneu a fer el bé*, aprenguem a acabar bé allò que ens ocupi.

I en conduir-nos d'aquesta manera, es veu que és possible l'amor al proïsme, en el sentit enunciat a la Bíblia per Jesús. Consisteix justament que, en Déu i amb Déu, estimo també la persona que no m'agrada o que ni tan sols conec. Això només es pot dur a terme a partir del trobament íntim amb Déu, un trobament que s'ha convertit en comunió de voluntat, arribant a implicar el sentiment. Llavors aprenc a mirar aquesta altra persona no ja només amb els meus ulls i sentiments, sinó des de la perspectiva de Jesucrist¹⁶.

Aquesta manera de captenir-se requereix certament –no m'importa repetir-ho— que ens esforcem per deixar de banda el nostre jo, oblidant-nos de nosaltres mateixos. Caritat i humilitat van estretament unides, i el seu fruit madur és la unitat. *Quan sincerament ens considerem no res; quan entenem que, sense l'ajut diví, la més feble i flaca de les criatures fóra millor que nosaltres; quan ens veiem capaços de tots els errors i de tots els horrors; quan sabem que som uns pecadors encara que breguem amb delit per apartar-nos de tantes infidelitats, com podríem pensar malament dels altres?, com es podrà alimentar en el cor el fanatisme, la intolerància, l'orgull?*

*La humilitat ens mena a aquesta forma de tractar el proïsme, que és la millor: la de comprendre tothom, conviure amb tothom, disculpar tothom; no crear divisions ni barreres; comportar-se —sempre!— com instruments d'unitat*¹⁷.

La caritat, com tota virtut, ha d'exercitar-se amb ordre. Per això, sense discriminar ningú, s'adreçarà en primer lloc als qui tenim al voltant: la família, els amics, els companys de professió, els veïns i coneguts... D'aquesta manera, contribuïm a que es torni més sòlida la unitat de l'Església i col·laborem -recolzats en l'oració- a que es produeixi l'anhelada unió de tots els cristians. Com tractem les persones que Déu ha posat al nostre costat? Quins detalls concrets, quotidians, de servei alegre, fem a cada un? Ens afanyem perquè a la llar, a la feina, al cercle

¹³ Jn 13, 34-35.

¹⁴ Tertulià, *Apologètic* 39, 7 (CCL 1, 151).

¹⁵ Is 1, 17.

¹⁶ Benet XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 25-XII-2005, núm. 18.

¹⁷ Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 233.

d'amistats que freqüentem, es manifesti *el perfum de Crist*¹⁸ de la sincera amistat, d'un afecte humà amarat d'amor a Déu?

El principal apostolat que els cristians hem de realitzar en el món -va escriure sant Josepmaria-, el millor testimoni de fe, és contribuir a fer que dins l'Església es respiri el clima de l'autèntica caritat. Quan no ens estimem lleialment, quan hi ha atacs, calúmnies i renyines, qui se sentirà atret pels qui sostenen que prediquen la Bona Nova de l'Evangelí?¹⁹.

El Senyor demana que fem un conreu de comprensió i disculpa en els diferents ambients de la societat. A això crida cada cristià, això espera dels homes. És possible aquesta sembra si ens mou la caritat de Crist, que sap tornar compatibles les diferències de caràcter, d'educació, de cultura, en la unitat del Cos místic, sense que res no la trenqui. ***L'apòstol no rebutja la diversitat: cada u té de Déu el seu propi do, qui d'una manera, qui d'una altra (cf. 1 Cor 7, 7). Però aquestes diferències han d'estar al servei del bé de l'Església. Jo em sento mogut a demanar al Senyor, -escriu sant Josepmaria- (...) que no permeti que en la seva Església la manca d'amor sembri el jull en les ànimes. La caritat és la sal de l'apostolat dels cristians: si perd el gust, ¿com ens podrem presentar davant el món i explicar, amb el cap alt, que aquí hi ha el Crist?***²⁰.

D'aquí a dues setmanes, el 14 de febrer, commemorarem en l'Obra l'aniversari de l'extensió de la tasca apostòlica a les dones, el 1930, i de la fundació de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, el 1943. El nostre Pare va considerar que aquesta coincidència de dates, en anys diferents, era una manifestació de la Providència divina, que desitjava subratllar amb força la unitat de l'Opus Dei. Agraïm aquest do diví, que cadascuna i cadascun de nosaltres ha de fomentar i defensar, sobretot, en la pròpia vida, i també al nostre voltant.

Preguem per tots els pastors de l'Església, perquè tots, amb Pere, cap visible del Cos místic, anem a Jesús per Maria. No parem d'aclamar l'Esperit Sant la incorporació plena dels cristians i de la humanitat sencera en la unitat de l'Església Catòlica, de manera que es compleixin les paraules de nostre Senyor: *tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat, i també les he de guiar. Elles escoltaran la meua veu, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor*²¹.

No vull acabar sense un record explícit de l'estimadíssim Mons. Álvaro, que el dia 19 celebra el seu sant. De la seva resposta a Déu podem aprendre, entre tantes coses, a tenir cura d'aquesta família sobrenatural a la qual el Senyor ens ha cridat -l'Església, l'Obra-, esmerçant-nos gustosament en aquest afany, com el primer successor de sant Josepmaria al capdavant l'Opus Dei.

Com sempre, acompanyeu-me en les meves intencions, concretament, de manera especial, pregueu pels fills meus, Agregats de la Prelatura, que ordenaré de diaques el pròxim dia 18.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2012

¹⁸ 2 Cor 2, 15.

¹⁹ Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 226.

²⁰ *Ibíd.*, n. 234.

²¹ *Jn* 10, 16.